

Davant la detenció de militants de la CUP

LLIBERTAT SENSE CÀRRECS PELS I LES MILITANTS DE LA CUP DETINGUTS PER ORDRE DEL JUTGE DE L'AUDIÈNCIA NACIONAL F. ANDREU

En el context d'una permanent agudització de la crisi estructural capitalista en la qual, més enllà de la creixent realitat de sobreexplotació i misèria que patim la classe obrera i els sectors populars, les seves conseqüències s'estenen a tots i cadascun dels aspectes polítics, socials i ideològics de la superestructura de la formació social espanyola; la dictadura del capital desenvolupa una creixent repressió generalitzada en la qual la llibertat d'expressió queda reduïda a uns cada vegada més estrets espais.

És l'evidència de la contradicció entre el capitalisme i la possibilitat d'un exercici integral de la Llibertat pel poble explotat i oprimit. L'enèsim capítol de repressió del que, organitzacions com la CUP, haurien d'extreure conclusions que els portessin a trencar els sòlids espais de col·laboració interclasista que mantenen amb la burgesia catalana.

L'estat espanyol, com a instrument de dominació de classe, no dubta a posar la policia (espanyola i catalana) i jutges al servei de la desacreditada imatge de la monarquia i del seu titular. El poder repressiu de l'estat defensant les seves institucions per seguir mantenint la dictadura del capital; aquesta és la veritable lliçó.

Des del PCPC mostrem la nostra solidaritat amb els 5 companys i companyes i, alhora que reivindicuem que el veritable dret a l'autodeterminació i a la independència només es podrà exercir en el procés de la lluita revolucionària contra el capitalisme concretat en la construcció d'una República Socialista de caràcter confederal, cridem a organitzar-nos i lluitar contra la repressió de l'estat i en defensa de la llibertat d'expressió.

SUMARI

REPRESSIÓ+FELICITACIONS

ARTICLE OPINIÓ

LLUITA AP7

COLOMBIA

CUBA SOCIALISTA

QUI FA L'EINES?

EQUIP D'AGIPRO PCPC

C/Balldovina, número 28, local 1
(08922) Santa Coloma de Gramenet (Barcelona)
Telèfon: 93 385 53 56

ORGANITZA'T AL PARTIT COMUNISTA!

facebook.com/Comunistes

twitter.com/pcpc_info

pcpc.cat // comunicacio@pcpc.cat

PARTIT COMUNISTA DEL POBLE DE CATALUNYA

Trump i Clinton, Clinton i Trump

"(...)Washington. Bush o BushClinton. Yo también quiero votar a nuestro próximo Verdugo. Demente"(...)
Negu Gorriak, Borrerroak baditu milaka aurpegi, de l'LP del mateix nom, 1993.

El resultat de les eleccions nord-americanes ens deixen una gran sorpresa, ja no tant per l'abast terrible de l'imperialisme d'aquell país, sinó per l'enorme xoc entre dos pols antagònics de les oligarquies pàtries.

Valorant de forma netament superficial els personatges-candidats (un parell d'esperpents); el show que és en si aquell circ, aquell espectacle lamentable que representen, podem afirmar que realment el que estava en joc era la gran disputa de dues gran faccions de la gran burgesia nord-americana.

Hillary Clinton representa la gran oligarquia bel·licista, finançada i nomenada gestora dels seus interessos al Govern i l'Estat més poderós del Planeta. Això vol dir, curt i ras, que Clinton, representant del "progressista" Partit Demòcrata era la imatge pública i l'instrument de la indústria militar, del gran complex militar; de les altes capes dels comandaments de l'exèrcit i serveis secrets, d'aquelles grans empreses amb interessos econòmics escampats arreu del Planeta gràcies a l'imperialisme manu militari que es va fer, s'està fent i està en procés de.

Tanmateix, Clinton, representa fidelment aquell sector de la burgesia imperialista amb interessos ja creats no només per l'expansió militar, sinó d'aquelles empreses nord-americanes amb interessos prou forts a tercers països, i que promou i obliga, obliga i promou acords amb les burgesies nacionals de tercers estats o amb superestructures com la UE, o els països afectats per acords com el TLC o l'ALCA. Aquesta facció, que existeix també en el Partit Republicà és la gran derrotada de les eleccions.

Què vol dir això? El TTIP, CETA i d'altres acords que s'estaven cuinant...l'ALCA, el TLC...els moviments de grans empreses, com les petrolieres, banqueres, asseguradores, automobilístiques, I+D militar, energètiques, constructores..., que cercaven la guerra i la rapinya a zones del planeta com Orient Mitjà i el Caucas; que geoestratègicament buscaven l'encerclament de la Xina i Rússia; la submissió econòmica de la Unió Europea o un nou pla per aconseguir l'enfortiment de l'Entitat Sionista d'Israel...tot això ha quedat força malmès.

Clinton, la representant d'aquesta gran facció de l'oligarquia, és una caricatura de si mateixa i del que representa. Al seu infame currículum d'executora de les barbaritats imperialistes a Palestina, Síria, Afganistan i Iraq; de protectora del sionisme filo-feixista; de genocida a Líbia, amb el fi i objectiu d'engrandir els beneficis de grans empreses nord-americanes i de la UE, moltes d'elles amb suculentos comptes a Wall Street, Brussel·les i Frankfurt, s'ha d'afegir la derrota del que representa.

Tant física com mentalment Clinton és un reflex de la decadència de l'imperialisme yankee, un imperialisme terminal d'un malalt ferit de mort, reanimat artificialment al seu dia quan era a punt de caure en suspensió de pagaments aquests darrers anys de crisi. No toca en aquest article recordar exhaustivament com pateix la classe obrera nord-americana la crisi de la qual segurament serà origen i final el capitalisme estatunidenc. Qualsevol notícia que ens arriba, per censurada que ens arribi, ens mostra la lluita de classes brutal i sense esmena de canvi als carrers, fàbriques i ciutats d'EEUU, on pobresa, tirotejos i assassinats, atur, manca d'assistència mèdica, tancament d'empreses, deslocalització o abandonament de ciutats pels treballadors, etc., etc. són més que eloqüents.

Trump representa una facció de la burgesia demagoga. Una facció profundament reaccionària, patriòtica, amb tics

autoritaris i dretana. Però si gratem una mica a Trump i li treiem el maquillatge de clown, surt un missatge d'economia profundament intervencionista, d'inversió social en un sentit social liberal i per tant, d'intent d'acumular capitals al país: de generar plusvàlues a dins d'EEUU amb la potenciació de sectors burgesos acumulatius no principalment oligàrquics. És a dir, concentrar capitals al país, i renunciar, minimitzar o paralitzar (ja veurem en què queda la retòrica) la inversió estatal fora fronteres de les grans empreses.

D'aquí el profund malestar de les potències imperialistes subordinades com la UE. Així mateix, d'aquí la por en els cercles del complex militar d'EEUU i dels països membres de l'OTAN. D'aquí la profunda bel·ligerància contra ell dels mitjans de les burgesies venudes a l'imperialisme yankee. Trump representa la burgesia que es replega, l'imperialisme que sense necessàriament deixar l'imperialisme com estratègia tàcticament torna a casa, i vol negociar l'abandonament dels fronts oberts a l'exterior que dessagnen l'economia, la societat i la cultura de l'imperi. Necessita urgentment invertir dins per generar feina, consum intern i despesa...per moments el Partit Republicà sembla recollir velles receptes econòmiques socialdemòcrates. El propi Trump ho reconeix avui al seu discurs de triomfador: "invertir a carreteres, a la construcció, donar feina per poder consumir i fer empresa" (09/11/2016).

El Partit Republicà de Trump (no tot el Partit, com dèiem) ha ocupat, com d'altres forces similars a la resta d'Europa, inclosos el nazisme i el neofeixisme un espai utilitzant hàbilment la retòrica obrera. Mentre l'esquerra oportunista segueix desplaçant-se cap a la dreta, abandonant tota sigla, tot discurs, tota anàlisi de classe; abandonant la lluita social i obrera, renunciant inclús no sols ja al llenguatge de classe sinó al llenguatge propi, allunyant-se descaradament fins i tot de la socialdemocràcia i fent-ho a més des de tots els àmbits: econòmic, ideològic i cultural.

Trump ha arribat a ser cap de l'Imperi, i el vol reconvertir. Vol acumular forces, pretén interioritzar-se i posar ordre. Potser els pobles rus i xinès podran dormir una mica tranquils. I potser els treballadors sirians d'aquí poc podran tenir més pau. Pau que no van tenir ni tenen els homes i les dones de Líbia, Iraq, Afganistan, Palestina i Ucraïna.

Els comunistes del PCPC seguim defensant que no n'hi hauran imperialismes bons ni dolents. Els comunistes del PCPC denunciem l'imperialisme, denunciem que davant la nova fase imperialista que es presenta, els pobles del món hem d'estar alerta i practicar l'internacionalisme proletari. Hem de dir ben alt a la classe obrera catalana que cap projecte, cap aposta política que no denunciï l'imperialisme, que no analitzi des de l'òptica de classe el subjecte (imperialisme) i contraposi una solució des de la classe (socialisme) amb la pràctica de l'internacionalisme com a eina de solidaritat, no és una força de la classe obrera.

El PCPC afirma que el triomf de Trump és la mostra de la decadència total i absoluta de l'imperialisme nord americà, i és ara quan aquest capitalisme és més perillós per la classe obrera d'EEUU.

El PCPC, partit de la classe obrera catalana, denuncia la hipocresia analítica de l'oportunisme i el revisionisme catalans, que són incapaços d'analitzar de forma classista la realitat del que succeeix al món, ni tan sols són capaços de qüestionar-se la permanència de Catalunya a l'OTAN, el tancament de les Bases, el caràcter reaccionari de l'Estat d'Israel i l'agressió salvatge de l'imperialisme a Síria, Iemen o Iraq, mentre repeteixen arguments contra Trump propis de la burgesia mediàtica del sistema.

Àlex de la Fuente

La lluita es el camí!

En les terres anomenades de l'Ebre, comarques del Montsià, Baix Ebre, Terra Alta i Ribera D'Ebre (és a dir la quinta província, o el que en una hipotètica república catalana seria, la vegueria de les Terres de l'Ebre), venim des de fa dècades lluitant, per mantindre una posició de dignitat, davant del desinterès, l'abandonament i el menyspreu, tant del govern de Catalunya com de l'Estat .

Aquí en estes terres les inversions han brillat per la seua absència, i les que hi han hagut, han sigut per hipotecar el futur d'aquestes terres i els dels seus ciutadans, contaminant el seu entorn i creant tota mena de malalties.

Hem tingut i tenim, ja que el problema dels residus encara no esta resolt, Erquímia, més de cent anys vesant al riu Ebre tota mena de substancies altament perilloses i contaminants.

Tenim una de les més altes concentracions per km quadrat del món de centrals nuclears, per cert algunes d'elles son pures cafeteres que d'un moment a l'altre poden petar ja que sobrepassen el seu període certificat de funcionament.

Hem estat lluitant per evitar ens col·loquessin l' A.T.C, es a dir el cementiri nuclear que hauria de recollir tots el residus nuclears de totes les centrals d'Espanya i els que guarda Franca de Vandellòs I (de moment ho hem parat).

Hem tingut que suportar a pesar de la nostra lluita, la bravuconada de l'implantació per collons, del Projecte Castor, que tots sabem els resultats catastròfics que ha tingut econòmicament para les arques del poble (prop de 1500 milions d'euros que han passat de les arques del poble a les mans d'un pirata). Resultats catastròfics, que haguessin pogut ser tenebrosos, para aquestes terres, si no ens haguessim oposat decididament a la continuació del projecte i que alguns cervells clarividents (que encara en queda algun) acceptessin l'evidència de la imminent catàstrofe que es podia produir.

Aquí en aquestes terres ens han pres pel cul del sac, és com si ens volguessin castigar per voler ser dignes. Un dels únics recursos de que disposem per poder desenvolupar-nos, que és

l'aigua ens la volen fotre, de fet ja ens la estan fotent i acabaran deixant l'últim tram de l'Ebre com una cloaca pestilenta i mira que fa més de 30 anys que lluitem per evitar-ho.

I ara per acabar-ho de rematar, natros que ens pensàvem que estàvem ben comunicats, que l'alliberament del peatge de l'AP7 seria aviat una realitat i que la conducció per la 340 es milloraria en tots els aspectes, cosa que ens podria ajudar al nostre desenvolupament, (de fet vam habilitar terrenys per atraure indústria el més prop possible de les vies de comunicació AP7 i 340) doncs bé, ara venen i ens diuen que de Hospitalet a Vinarós uns 60 km aproximadament, la N 340 és una via de comunicació lenta, hi haurà doble línea continua en tot aquest traçat, així com que es construiran en aquest tram 11 rodonas, en definitiva que forçaran a que la gent vaigue paga'n per l'autopista, perquè el que està clar es que els interessos dels Abertis, (empresa concessionària) l'Estat i la Generalitat són coincidents, y que la gratuïtat de la AP7 no es farà realitat. En realitat l'acord al que han arribat ho volen arribar: l'Estat, la Generalitat i els Abertis és que la Generalitat abone als Abertis la diferencia monetària que pot representar la bonificació del transport per la AP7 dels camions. Amb això aconseguixen dos objectius, per un costat dividir el moviment ciutadà que estem lluitant des de fa més d'un any per aconseguir la gratuïtat de la AP-7 i parar la barbaritat que volen fer en la 340 i per l'altre costat, passar la factura al poble català de la bonificació al transports de camions.

Els homes i dones del PCPC que hem estat en totes aquestes lluites defensant la dignitat del poble treballador, continuarem en aquesta, defensant lo que per dret ens pertany, en aquest cas el disfrutar TOTS d'una infraestructura, la AP7 que havent sigut pagada amb els diners del poble, se n'està beneficiant una empresa privada, reivindicant una 340 en optimes condicions de circulació.

PER LA GRATUÏTAT DE LA AP7----- NO A LES RODONES I LES LÍNIES CONTINUES A LA 340
Jose Juan Ferre

“El triomf del ‘No’ a Colòmbia ha reafirmat la posició política de la insurgència”

Colòmbia es troba en un moment històric complex i ple d'interrogants. L'Any 2012 es va anunciar oficialment i de manera pública que el Govern presidit per Juan Manuel Santos i les Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia-Exèrcit del Poble (FARC-EP) havien iniciat converses amb l'objectiu de plantejar un nou procés de Pau al país.

El 26 de setembre del 2016 aquests diàlegs es van tancar amb la signatura oficial de l'acord de Pau entre la guerrilla i l'Executiu, un fet que va generar grans expectatives entre els sectors populars que veien amb bons ulls la fi d'un conflicte amb cinc dècades de durada.

Tot i això, la victòria del 'No' al referèndum del darrer 2 d'octubre, on la població va ser citada per a aprovar o rebutjar els acords de Pau, ha obert un nou escenari dominat per la incertesa i el ressorgiment de la dreta més reaccionària.

En aquest nou context, la revista digital 'Eines' analitza amb en Ferran Nieto, ex-Secretari General del Partit Comunista del Poble de Catalunya i actualment resident a Colòmbia, el present i futur de la Pau al país llatinoamericà.

– Després del triomf del 'No' al referèndum dut a terme el darrer 2 d'octubre a Colòmbia, es troba amenaçat el Procés de Pau al país?

El procés de Pau es troba constantment amenaçat, hi ha nombrosos actors que viuen de la guerra, i viuen molt bé. A altres actors no els hi agraden gens els termes en que se signa la pau, ja que voldrien una rendició incondicional de les FARC-EP i el seu sotmetiment a l'Estat. I el mateix Santos i el sector de la burgesia i multinacionals que representa, sense cap dubte vol que la Pau signada quedi en paper mullat, ja estan dient que “no hay plata para la implementación”.

El triomf del “no” ha significat el triomf del sector guerrerista, ha ressuscitat al narcoparamilitar Uribe. Però tinguem clar que la legitimitat del plebiscit és nul·la. Només va votar el 37,4% de les persones amb dret a vot, i el “no” es va imposar amb un 50,22% dels vots, una diferència del 0,4%.

El Govern no va permetre noves inscripcions al cens de votació i no va activar els mecanismes al seu abast per afavorir el vot. La campanya pel “sí” va ser una campanya quasi exclusiva de certs sectors de l'esquerra, fonamentalment de Marcha Patriòtica.

Santos no volia una gran victòria, el “no” li serveix per intentar renegociar a la baixa els acords de Pau. Però la derrota del “sí”, ha produït un efecte boomerang, s'han produït grans mobilitzacions en defensa dels acords, i la manca de propostes dels sectors del “no” o les propostes enfocades a dinamitar el procés han reafirmat la posició política de la insurgència.

– Quins van ser els principals actors que van fer campanya pel 'No'?

La societat colombiana és molt complexa.

Intentaré resumir els diferents actors.

El principal, o el més visible és el uribisme, que representa la narcoburguesia (o burgesia traqueta com diuen per aquí). Representa el narcotràfic, el paramilitarisme, els grans ramaders, terratinents i empresaris que van finançar i financen el paramilitarisme, sectors militars compromesos amb el narco i el paramilitarisme... tots ells volen seguir amb la guerra i li tenen pànic a un model de justícia que hauria de posar en evidència la violència estatal.

Un altre sector del no són la burgesia ramadera i la cafetera. A les regions cafeteres i a les planícies ramaderes és on ha guanyat el “no”, aquestes zones tenen forta influència paramilitar i uribista. Aquestes burgesies han estat uns actors fonamentals en la campanya del “no”.

L'Opus Dei i les esglésies evangelistes o cristianes. Han sigut el factor clau per mobilitzar un electorat cada cop més fanatitzat i reaccionari. La religió, i particularment els cristians, són un factor important. El mes d'agost van mobilitzar centenars de milers de persones contra una cartilla educativa en que es diferenciava sexe, gènere i sexualitat. Aquestes esglésies de procedència nord-americana són ultrareaccionàries i estan penetrant els sectors més empobrits de Colòmbia.

– Es corre el risc que la pau finalment no arribi al país?

Aquest risc és constant, primer cal dir que la violència insurgent és una defensa a la permanent violència de l'Estat i de la burgesia contra el seu poble. El que s'està pactant és, simplificant molt, que no s'assassini als revolucionaris, que se'ls deixi fer política. Que la formalitat democràtico-burguesa sigui un fet.

El primer risc és que la victòria del “no” serveixi d'excusa per intentar imposar unes condicions inacceptables per a la insurgència.

El segon risc és que no es desmantelli el paramilitarisme, parlant amb números rodons, en el que portem de 2016 uns 150 líders socials, gremials i defensors de drets humans han estat assassinats. Un cada dos dies. Això és insostenible, i si no s'atura farà inviable la pau.

Un altre risc és que a les eleccions de 2018 guanyin els sectors guerreristes i facin saltar pels aires els acords de Pau.

Però la pau no és simplement que la insurgència i l'Estat deixin de matar-se, la lògica de l'Estat colombià és la del combat a l'enemic intern. La violència institucional contra la protesta social i contra les comunitats que defensen el territori és brutal. I el que tenim clar és que la lluita no s'acaba, caldrà veure com respon l'Estat a la més que previsible intensificació de les lluites.

– Davant d'aquesta situació, quins passos seguiran les FARC-EP? Podrien tornar a les armes o és ja quelcom irreversible?

Les FARC-EP han demostrat la seva clara i ferma

“El triomf del ‘No’ a Colòmbia ha reafirmat la posició política de la insurgència”

voluntat de passar de la confrontació militar a la confrontació política i social. Però res és irreversible, i les FARC-EP després de 52 anys de lluita armada no li té por a continuar-la. Però la seva voluntat és ferma i honesta, així ho han demostrat.

Cal comprovar que tan ferma i honesta és la voluntat de pau de la burgesia i el seu govern.

– Hi ha antecedents històrics a Colòmbia que no conviden a l'optimisme. Durant els anys 80, després de diversos acords, les guerrilles van optar per la via parlamentària, creant la formació Unió Patriòtica (UP), que no va trigar a ser perseguida pel paramilitarisme. Què ha canviat des d'aleshores pera que ara sigui possible apostar per la pau?

El genocidi de la UP, amb 5.000 assassinats, és el precedent que tothom té al cap. Les massacres, el paramilitarisme, la persecució sistemàtica de la dissidència és una constant a Colòmbia.

Quin és el canvi fonamental? És difícil de dir, però m'atreiria a situar que l'element clau és que si en els 80, els 90 i els primers anys del 2000 la lògica era l'extermini de la dissidència i la victòria militar sobre la insurgència; avui la burgesia té clar que la victòria militar és impossible i necessita buidar el territori d'insurgència per aplicar els plans extractivistes.

Per part de la insurgència, el repte és no abandonar

les comunitats i el territori.

La lluita de classes es traslladarà a una altra fase. Però avui no veig garanties de que no es repeteixi un genocidi com el de la UP. El caràcter de la burgesia colombiana no ha canviat.

Quando se habla de manipulación mediática muchas veces nos viene a la cabeza las típicas imágenes, vídeos o artículos en los medios de comunicación masivos en el que el autor realiza una suerte de ingeniería desinformativa a petición del dueño de la empresa noticiera.

Pero existe otra variante de manipulación informativa igual de deleznable, la omisión deliberada. Cuba, como país socialista y soberano, es objetivo indiscriminado de incontables falacias por omisión. Y así es como este pequeño país latinoamericano recientemente ha sufrido dos manipulaciones de este tipo.

La primera manipulación mediática consiste en ocultar la eficacia de la planificación socialista del gobierno cubano en la evacuación de su población ante la reciente catástrofe del huracán Mathew, catástrofe que no dejó ningún muerto en la isla. Sin embargo, el mismo accidente climatológico desgraciadamente se llevó por delante más de 1000

vidas en Haití y otras decenas más en EEUU. Saquen sus propias conclusiones.

La segunda manipulación mediática reciente contra Cuba es la deliberada omisión noticiera de los resultados de la última votación en la asamblea general de la ONU contra el bloqueo. Un embargo criminal y genocida sin parangón en la historia de la humanidad que somete a una población a vivir asediada y cercada económica, comercial y financieramente por decreto del gobierno de los EEUU. Un embargo absurdo y obsoleto que ha sido de nuevo rechazado internacionalmente por un resultado contundente de 191 países en contra, 0 a favor y 2 abstenciones.

¿Y por qué se omiten estas noticias? Pues por el simple hecho de invisibilizar el ejemplo de los avances y ventajas de los sistemas políticos socialistas y por el mar de solidaridad internacional que éstos reciben a diario.

Ramón Vidal